

דף עט.

עין משפט א.

אה"ע סימן לו פ"ה ז

ז. האשה שעשתה שליח לקבל לה קידושין^ל, והלכה וקידשה עצמה לאחר ואין ידוע מי קדם, מקודשת לשניהם מספק, ואם רצו אחד כונס ואחד נותן גט, אם לא שהמקדשים קרובים כגון אב ובן.

עין משפט ב.

אה"ע סימן לו פ"ה ה

ה. ד. קידשה אביה בבוקר, והיא קידשה עצמה בערב, והיה ביום שנשלמו ה' חודשים של נערו, ובדקו ומצאוה בוגרת. אנו תולים שמהבוקר בגרה וקידושי אביה לא כלום, ולמי שקידשה עצמה מקודשת^מ. יש אומרים שאפילו אינה טוענת כן שבוגרת היא מן הבוקר אלא אומרת איני יודעת, אעפ"כ תולים שמן הבוקר הוא וקידושי אביה לאו קידושין^נ וי"א שדוקא אם טוענת שבאו לה הסימנים מהבוקר אמרינן שכך הוא, אבל אמרה איני יודעת צריכה גט משניהם^ס.

עין משפט ג.

יו"ד סימן רלד פ"ה א

א. א. האב מפר נדרי בתו כל זמן שהיא קטנה או נערה^ע, ואפי' נדרה על דעת רבים.

בגרה דהיינו עברה גיל שתים עשרה שנה ויום אחד שאז אם הביאה שתי שערות נקראת נערה עד ו' חודשים שאח"כ, ומאז נקראת בוגרת,

ל. משנה קידושין ע"ח.

מ. קידושין ע"ו ע"א.

נ. ואפשר אפי' שאומרת בבירור שלא היתה בוגרת מהבוקר אינה נאמנת, דלאו כל כמינה לאסור עצמה על בעלה שנתקדשה היא לו, והח"מ נשאר בספק עיין בח"מ ס"ק ד'.

ס. הרמ"ה כדעת שמואל, וזו דעת השו"ע כיש בתרא.

ע. ממשנה נדרים ס"ז וכפי' הרא"ש שם.

או אם נישאת אפי' קטנה שוב אביה אינו יכול להפר לה פ.

עין משפט ד.

יו"ד סימן רא פעיף עא

עא. קג. טמא שירד לטבול ספק טבל ספק לא טבל, ספק יש במקוה ארבעים סאה ספק אין בו, וכן שתי מקואות אחד יש בו מ' סאה והשני אין בו וטבל באחד מהן ואינו יודע באיזה טבל הרי זה טמא ז שהטמא בחזקתו עד שיודע שטבל כראוי.

עא. קד. ה"ה מקוה שנמדד ונמצא חסר בין שהיה המקוה ברשות הרבים בין ברשות היחיד כל הטהרות שנעשו בו למפרע טמאות ק עד שיודע הזמן שנמדד והיה שלם.

דף עט:

עין משפט א.

חור"מ סימן רנא פעיף ב

ב. ב. שכיב מרע שנתן מתנה וציין אם ימות מחולי זה, ומת ואין עדים לשאול להם ר הרי המתנה בטלה שאין מיתתו ראייה דשמא מחולי הראשון נרפא, ואח"כ חלה חולי אחר ומת וע"כ הנכסים בחזקת היורשים עד שהמקבל יביא ראייה ש שמתוך החולי שנתן בו המתנה מת.

פ. דנלמד בספרי מהפסוק "ואם היו תהיה לאיש ונדריה עליה" וכו' לא בא הכתוב לחלוק אלא רשותו שכל זמן שהיא בבית אביה, בעלה ואביה מפירין נדריה, נישאת אין אביה מפר נדריה. ועיין בכתובות דף מ"ח-מ"ט.

צ. ממשנה ב' פ"ב דמקואות וכו', ובספק יש בו מ' סאה או לא היינו שעכשיו נמדד ונמצא חסר וספק אם בשעת הטבילה היה מ' סאה, אבל אם עכשיו שלם גם אם יש ספק בשעת הטבילה אם היה חסר בכה"ג אין פוסלין טבילתו. ט"ז ס"ק פ"ה. ואפי' בטמא טומאה מדרבנן דאם איירי בטמא מן התורה תיפוק ליה מספיקא דאורייתא לחומרא ולמה לי העמד טמא על חזקתו. ט"ז ס"ק פ"ו.

ק. ואע"ג דבעלמא קימ"ל ספק טומאה בר"ה טהור כאן אמרינן העמד טמא על חזקתו. ש"ך ס"ק קמ"ה.

ר. מב"ב שם ודלא כרבא, ומ"מ אם אפשר לשאול העבדים והמשמשים אותו ואומרים שהכביד עליו חוליו, יכולין להעיד שמת מתוך אותו החולי. סמ"ע ס"ק ז'.

ש. ואם אינו מביא ראייה, הנכסים בחזקתן, ונפטרים היורשים אפי' בלא שבועה, שאין נשבעין היסט כדי להפטר אף שהמקבל טוען ברי. סמ"ע ס"ק ט'.

הגה: אם תפס מקבל המתנה המטלטלין^ת, מתוך שיכול לומר שלי הם, נאמן לומר שמחולי הראשון הוא מת.

הגה: ה"ה אם עמד החולה ורוצה לחזור במתנתו ואומר שמתנת שכיב מרע היתה, והמקבל אומר בריא היתה^א והיה קנין ולא יוכל לחזור, על המקבל להביא ראיה^ב שבריא היה.

הגה: ה"ה בכל מקום שיש מחלוקת הפוסקים אם זכה המקבל, עליו להביא הראיה^ג.

עין משפט ב. אה"ע סימן לו סעיף ה
עיין לעיל דף עט. עין משפט ב

עין משפט ג.ד.ה. אה"ע סימן ג סעיף א

א. בזמן הזה מי שבא ואמר כהן אני אינו נאמן להעלותו לכהונה ע"פ עצמו, ולא יקרא בתורה ראשון, ולא ישא כפיו^ד דאין אדם נאמן על

ת. וה"ה בסיפא שהנותן עמד ואומר שכיב מרע הייתי והמקבל אומר מתנת בריא נתת לי אם תפס המקבל ויש לו מיגו נאמן. ש"ך ס"ק ו'.

א. ואפי' נכתב בו יפוי כח אין ראיה מכך ששכיב מרע היה, שלפעמים גם בריא כותב יפוי כח. סמ"ע ס"ק י'.

ובפעמוני זהב כתב לדקדק בדברי השו"ע ממש"כ שהמקבל אומר בריא היה, ולא אמר שהמקבל אומר שמתנת בריא היתה משמע דאם מודה המקבל ששכיב מרע היה רק שטוען במתנת בריא אינו נאמן ואין כאן מקום לספק שבגלל חוליו נתן מתנת שכיב מרע, ואפי' אם תפס המקבל מוציאין ממנו.

ועוד כתב שם דאפי' אם יכתוב בה לשונות המורים שהיה ברי ואנו יודעים בבירור ששכיב מרע היה מתנת שכיב מרע היא ואם כתוב בה בעין יפה וגוף בריא ודאי מתנת בריא היא. ובלבד שהם חלוקים אם היה בריא או שכיב מרע וא"א לברר על ידי עדים אז אמרינן דאם כתב לשונות אלו שהיה בריא מהני. ע"ש.

ב. ואם אין לו ראיה ישבע הנותן היסת, כיון שהמקבל חי וטוען בברי שברי היה. סמ"ע ס"ק י"א.

ג. ואם שניהם מוחזקים או שניהם אינם מוחזקים ואין חזקת מרא קמא, שניהם יחלוקו. סמ"ע ס"ק י"ב.

ד. שו"ע מרמב"ם, והרמ"א כתב דבזמן הזה שאין לנו תרומה דאורייתא אין לחוש ומעלין אותו לתורה ולשאת כפיו ע"פ עצמו.

והח"מ כתב דהרמ"ך שהוא בעל דין זה התיר רק לתורה אך לא לשאת כפיו ע"פ עצמו מכיון שאיכא איסור עשה, ומ"מ אוסר את עצמו בגרושה וחלוצה, ואם יש עד אחד

עצמו.

א. ב. אדם שמסיח לפי תומו שהוא כהן נאמן^ה.

המסייעו, אוכל בקדשי הגבול אבל ליוחסין לא עד שיהיו ב' עדים ע"פ גמ' כתובות כ"ד. וה"ה ע"פ אביו או ע"פ שטרות שכתוב בהם פלוני בן פלוני כהן לזה מנה מפלוני ועדים חתומים עליו. והרמ"א כתב דגם אם חתום בשטר עד פלוני בן פלוני הכהן עד. מעלין ע"פ זה דהוי מסל"ת.

ואם כתוב בשטר אני פלוני בן פלוני כהן לווייתי מפלוני בן פלוני מנה ועדים חתומים עליו מהני ג"כ כ"כ הח"מ וגם היכא דאיכא ב' יוסף בן שמעון מסתמא מדקדקין בדבריהם. והר"ן כתב דאם כתוב בשטר אני פלוני בן פלוני כהן עד מהני גם לאכילת תרומה דרבנן. וכתב הח"מ דהר"ן מיירי בארץ ישראל שבלאו הכי לא קורא בתורה ראשון גזירה שמא יאכילוהו תרומה דאורייתא אבל אם קורא בתורה כגון בחו"ל על פיו אפשר לתלות דכתב כהן עד, בגלל שהוא קורא בתורה ראשון וע"כ אין מאכילין אותו גם תרומה דרבנן כ"כ הח"מ.

ה. והוא מגמ' כתובות כ"ו ע"א. ועיי' בטור בסוף סימן ג' ובב"י שם.